

Paris–Brest–Pais '07

Jeg tænkte at når der nu er så mange der mener, at de har noget de vil dele med os andre. Så vil jeg også lige fortælle, hvordan klubbens yngste medlem (tror jeg) kvalificerede og klarede turen.

Først lidt om mig selv. Jeg hedder Claus Christensen. Arbejder som elektriker i Sunds ved Total El. Jeg bor p.t. i Herning tidligere i Ikast. Jeg er 22 år gammel dette var også min alder under løbet. Har ingen kone, kæreste, eller børn eller andre forpligtelser.

Jeg startede min interesse for cykling rent praktisk i sommeren 2003. Dengang blot på almindelig cykel og ikke mere end 100km ad gangen. Jeg sluttede denne sommer på en billig racer og aftalte med min onkel at 2005 skulle vi sammen køre Århus-København. Det blev nu kun mig der overholdte den aftale, men det var forbindelse med dette løb at jeg første gang hørte de 3 magiske ord, Paris-Brest-Paris. Min første tanke var, NEJ. Det er for meget af det gode for meget træning, for ekstremt, for mange praktiske ting der skal tages højde for. Generelt for mange faktorer der talte imod og ikke nok for. Men jeg begyndte at undersøge det på nettet og så at d. 22. april 2006 var der den første 200km i Brande, da boede i Ikast var det kun 20 min i Bil. Det skulle prøves så stillede til start sammen 10-12 andre. Jeg tror det var solskinsvejret der gjorde det for jeg var solgt på stedet. Jeg blev medlem og fulgte med gutterne til Fredericia. Det blev også til en 300km solskinstur inden jeg mødte min første seriøse modgang, 400km i regn og blæst. Vi var 4 til start en på liggecykel samt Arne Pedersen, Svend Johannesen og undertegnede. Liggecyklen passede ikke i tempo til os andre og kørte alene, måtte desværre udgå. Vi var tilbage i løbet kun os 3 Musketerer der gennemførte efter lidt over 21 timer. Jeg betalte desværre en høj pris for denne tur. Jeg var blevet rådet af Søren og Eigil (arrangørerne) at holde ind til siden og sove. Men jeg følte mig frisk og satte kursen mod Ikast. Desværre slog hammeren ned 20km før Ikast i Ejstrupholm. Øjnene lukkede og det var ikke længere mig der styrede bilen. Jeg kørte af vejen direkte ind i et hus med 80km/t. AV. Jeg havde inden da besluttet, på grund af værnepligt i foråret ville jeg ikke kunne træne optimalt og derfor ikke komme med til Frankrig. Jeg blev sur på mig selv efter dette og ændrede gudskelov mening.

Kvalifikation'07

D. 25. marts satte jeg mig første gang i sadlen og kørte en træningstur på 47,9km. Sæsonen var startet for mig. For alle andre jeg kender, var jeg mindst 2 mdr. bagefter. Dette var dagen før jeg tog på øvelse fra mandag til fredag (utrolig fed tur). Søndag d. 1. april stillede jeg til start i Fredericia til 200km. Høj solskin og masser af glade cykelryttere. Jeg startede ud blandt de lidt langsommere og efter lidt omveje kunne jeg efter 9 t. 45min var jeg i mål.

Resten af påsken holdt jeg fri tog en træningstur mere på 63km inden turen hed 300km. Igen solskin. Men denne gang ville jeg starte blandt de hurtige og så tage den derfra. Det var sindssygt hårdt de første 100km og jeg faldt fra gruppen sammen med at par andre. Derefter gik det slag i slag resten af turen og lettere udmattet kom jeg i mål lige efter solnedgang 13t 30min efter start.

En træningstur på 73km og 3 uger senere ventede en tur på 400km. Det gik allerede galt fra starten, da dynen bandt lidt for hårdt. Så da startkortet var hentet inde i bygningen og jeg i al hast var ved at pakke ud kunne jeg se de andre starte deres færd. Jeg glemte mine handsker i farten, men det var heldigvis kun mine håndflader der var træt af det. Men igen, igen, stod solen højt på himlen. Forsøgte at hente nogle andre. Men i Vejle tiltede jeg da jeg holdt for rødt og jeg tabte dem jeg netop havde hentet. Mit lille styrt gjorde at af uransagelige årsager ikke kunne slippe styret med begge hænder da cyklen dermed trak voldsomt til

højre. Jeg tog det ikke så tungt og fortsatte turen i mit eget tempo. Jeg indhentede nogle stykker men desværre af den årsag at de var lidt langsommere end mit tempo. Jeg havde det hårdt som ind i helvede fra 175km til 300km, disse 125km var en lang krise. Men en pause i Kolding inden de sidste 100km rundt på Fyn gjorde godt. Desværre var det også nået at blive mørkt i mellemtiden. Det betød meget for min videre tur, da de første 50km var ad småveje som jeg ikke kendte. Da jeg nåede til sidste kontrolsted i Aarup om 01.30 var alt lukket. Så jeg tog på værtshus, til stor overraskelse for stamgæsterne i baren. Den ene lignede en der havde set et rumvæsen, da han så mig i cykeltøj samt hjelm med pandelygte tændt, træde ind ad døren. Men det var utrolig flinke derinde og inden længe jeg på vej videre og over 21 timer efter start var jeg endelig i mål helt udkørt.

Derefter tog jeg en tur mere på 53km som træning inden 600km ventede d. 19. Maj. Jeg slog mig sammen med 5 andre, som jeg holdt sammen med hele turen. Igen skulle jeg opleve at styrte efter ca. 150km, hvor jeg i et kort uopmærksomt øjeblik ikke havde set Paul Lund stoppe op. Jeg klodsede bremserne men kunne ikke undgå en tur hen over styret, Jeg slog min skulder, dog ikke så meget at jeg ikke kunne fortsætte. Baghjulet slog en lille smule men der kunne dog køres på det. Efter 200km gik der ged i bremseklodserne foran således at de resterende 400km havde jeg kun bremsen mod mit skæve baghjul. Men der skal mere til for at slå mig ud jeg indhentede de andre og fortsatte. Efter knap 300km kom en følge af mit styrt tidligere, da min højre pedal gik løs fra den arm som pedalen drejer omkring, på grund af en knækket bolt. Sidst på natten kom jeg dog til Fredericia og fik et par timers søvn. Kl. 07.00 Kørte vi videre ud på de sidste 200km som forløb stille og roligt. 35t 30min efter start havde jeg klaret kravet til PBP. På dette tidspunkt af året havde jeg blot kørt lidt over 1.800km. Den efterfølgende tid skulle jeg på kontroløvelse som afslutning på min værnepligt. Så jeg plantede cyklen ved Henning Jørgensen cykler i Tjørring og bad dem kigge på den. De kunne blandt andet meddele årsagen til at den trak til højre, var at min forgaffel havde fået et knæk fra mit styrt i Vejle på 400km og den kunne have knækket hvert øjeblik. Havde jeg vidst det 1000km tidligere havde nok ikke kørt på den.

Jeg kørte en 600km i Nordjylland midt i juni men den var præget af over 17 timers uafbrudt regn. Og søvnmangel. Sidstnævnte fordi den startede kl. 22.00 fredag aften og jeg havde været på arbejde tidligere dagen som normalt om fredagen. Jeg kørte lidt over 400km af turen alene da de andre startende kørte hurtigere end mig. Jeg overhalede dog nogen efter 400km i Støvring, som lå og sov. Jeg var ironisk nok frisk når man tænker at jeg 150km tidligere var kørt i grøften pga. søvnmangel. Men jeg valgte at fortsætte fra Støvring med det samme og udnytte og jeg var lidt frisk. Men i Viborg med 100km hjem lagde jeg mig til at sove op ad nogle paller. 2 timer senere vågnede jeg meget mere frisk og kunne køre i mål.

2 Uger senere kørte jeg 1.000km Brevet igen domineret af regn dog solskin og tør fra midt dag 2 og 24 timer frem, 8 startende. 6 stykker var allerede stukket af inden vi nåede ud af Fredericia. Jeg vidste at hvis jeg skulle have en chance skulle jeg gribe det mere roligt an. Så jeg lagde fra land sammen med Jens Poulsen som jeg også havde selskab af på 600km. Men efter 250km måtte han sige fra efter lang kamp med maveproblemer og til sidst også knæ. Så jeg var atter på egen hånd og nåede først til Harboøre, hvor Eigil har sommerhus, kl. 03.00. Her skulle vi sove 2 gange. Dagen efter ventede 325km rundt om Limfjorden. Færgen fra Thyborøn gik først kl. 07.00. Så der var alle atter samlet. 6 mands gruppen havde utroligt mange punkteringer den dag. Så lå hele tiden og overhalede hinanden og var bl.a. samlet over færgen ved Hvalpsund-Sundsøre efter ca. 200km ved midnat var jeg tilbage i sommerhuset. Den sidste dag. Startede vi

igen kl. 07.00. Dette var en utrolig dårlig dag for mig hovedsageligt pga. af dårligt knæ fra mit biluheld sidste år. og jeg var først i mål i Fredericia kl. 02.00. Samlet tid 66 timer.

Jeg kørte yderligere Melfar 24 timer først i juni, 200km brevet sidst i juli og Nordjylland Rundt i august inden min forberedelse var færdig. 5000km havde jeg kørt på dette tidspunkt.

Paris-Brest-Paris

Endelig var tiden alle forberedelser var gjort udstyr og cykel var pakket og jeg var på sydpå med den bus Ib Bové havde arrangeret. Jeg havde hørt meget godt om den inden da og med rette. Her var virkelig styr på sagerne. Ankomst lørdag formiddag og så samle cyklerne og ellers slappe se lidt af byen. Søndag afhentning af papirer og super randonneur medalje samt fællesbillede. Cykelkontrol udskudt til mandag. Ventetiden føles utrolig lang. Nu ville jeg bare af sted og have det overstået. Mandag eftermiddag brugte jeg på at sove så jeg var frisk. Det havde jeg jo lært fra min tur midt i juni. Endelig var tiden inde og os på 90 timer holdet tog af sted til start hvor der var pakket med mennesker. Lidt over 2 timers ventetid og startskuddet lød. Regnen startede faktisk samtidig af det skabte en del dramatik på vej ud af byen fordi folk stoppede op midt i en flok med 500 kørende med 30km/t. Trods regnen følte jeg alligevel en utrolig glæde ved endelig at være af sted. Desværre kørte jeg sammen med utallige andre personer forkert. Jeg kom på en omvej på ca. 25km. Inden vi var på rette vej igen. Tabte utrolig meget tid allerede der. Men løbet fortsatte. Efter 140km i Montagne au Perche var det virkelig surt show, Her stod regnen ned i lår tykke stråler og viljen var på et ringe sted p.t. Efter solopgang nåede jeg første kontrol 222km Villaines-la-Juhel Jeg havde netop kommet mig over en krise omkring daggry. Her passerede jeg et uheldssted hvor en rytter var styrtet en jeg tror det var ham der senere døde af sine kvæstelser. Indtil Loudéac gik det slag i slag. Jeg kørte et fornuftigt dog behersket tempo og jeg nåede bussen stadig frisk. Jeg sov i 5 timer ligesom jeg havde planlagt, hvor på jeg fortsatte videre nogenlunde veludhvilet. Ved solopgang var jeg på kontrolstedet i Carhaix Plouguer. Herfra var næste stop Brest. Men inden da skulle jeg overvinde den daglige krise omkring solopgang. Det var utrolig hårdt da dette var en meget bakket del af ruten. Men som alle kriser kom jeg videre og frem kom solen endelig. Og de næste 8 timer var der solskin. Det var en utrolig stor lettelse og køre over broen i Brest og kunne nyde udsigten over bugten. Efter kontrollen havde vinden vendt så der var hovedsageligt sidevind hele vejen hjemad, men det er da bedre end modvind som der var på vej ud. Lidt deprimerende var det dog at tænke på at de hurtigste kom i mål omkring dette tidspunkt, her i blandt Jens Kasler. Det var også i Brest at jeg for første men absolut ikke sidste gang mødte Lars Bommersholt, som jeg har kørt meget sammen med tidligere på året. Jeg nåede tilbage til Loudéac lige inden solnedgang. Jeg fulgte stadig planen hjemmefra og sov igen 5 timer. Dette forhindrede dog ikke at jeg efter blot 10km fik en alvorlig krise pga. søvn. Jeg døjede med dette i et par timer indtil jeg mødte en hemmelig kontrol. Her mødte jeg igen Lars og nogle andre, som jeg fik en lille snak med. Herfra var det hip som hap med hvor godt det gik. Lars og overhalede hinanden et par hver. Som fik man jo lige en hilsen og køre videre på. Men generelt kan jeg konkludere for denne 3. Dag at den bare var dårlig. Ligesom 1000km brevet så er 3. Dag en dårlig dag for mig som bare skal overleves. Omkring 23.30 nåede jeg atter bussen i Montagné au Perche. Altså havde jeg brugt fra kl. 04.00-23.30 på at køre 300km. Folkene i bussen var blevet så urolig for at Jørgen Larsen fra Hjørring, der desværre var blevet skadet kort før turen og derfor ikke kunne stille til start. Han havde ringet hjem til sin kone i Danmark og hende spore mig på nettet hvor langt jeg var nået. Men her fik jeg lidt at spise. Men jeg ville fortsætte til Dreux inden jeg sov igen. Det skulle vise sig at være både en god og dårlig beslutning. Jeg nåede kun at køre omkring 20km inden jeg fik alvorlige

Her er jeg tilbage i Loudeac efter 775 hvor vi står og laver lidt sjov med striberne i mit hår "og et besøg ved frisøren i brest" alias min hjelm

søvnproblemer. Jeg prøvede at stige af cyklen og gå lidt rundt og lade vandet, for live lidt op igen, men det hjalp ikke rigtig. Pludselig kunne jeg høre et par danskere komme kørende. Jeg tænkte at her var min chance og hoppede på cyklen igen mens jeg kørte og snakkede med dem. Men ak 15 km før Dreux kunne jeg ikke længere følge med. Jeg havde på dette tidspunkt fået så ondt i fødderne, pga. regn, at jeg ikke kunne træde i pedalerne uden at føle smerte. Jeg skulle på et tidspunkt lade vandet igen herefter kunne jeg ikke engang klikke i pedalerne igen. Så det var en lang kamp for at komme til Dreux. Da jeg så endelig nåede frem gik jeg ind til lægerne som vaskede og smurte mine fødder ind i en form for bedøvende creme, inden de så forbandt dem. Herefter ville jeg sove i 1½ time, men vågnede allerede efter 1 time. På det tidspunkt var jeg glad for at jeg først sov i Dreux, da det har en stor betydning om man mangler 70- eller 140km, når man vågner op på dag 4. Jeg gik ned og fik noget at spise og igen mødte jeg Lars, som var på vej af sted igen. Jeg indhentede ham senere igen ca. 20km inden mål. Vi sluttede med 15 min imellem os. Jeg efter 85t 26 min. Jeg havde kørt den sidste etape på 70km stille og roligt og virkelig nydt turen, velvidende at tidsgrænsen var på sikker afstand. Først til sidst inde i målbyen St. Quentin én Yvelines gav jeg den rigtig, men ironisk blev det i stor udstrækning forhindret i og med samtlige lyskryds var røde. Guleroden kom til sidst. Følelsen af at blive modtaget af den danske koloni der var sidst i rundkørslen foran målområdet. Men også den lokale befolkning langs hele ruten. Det faktum at der selv det mest gudsforladte sted står nogle og hepper selv om det regner og klokken er 3 om natten. Jeg vil gøre mit for at garantere min tilstedeværelse om 4 år. Hvor jeg i år var den yngste dansker, vil næste gang være den yngste danske anden gangs gennemfører.

Jeg håber at jeg efter dette har bevist at selvom man ikke er over 50 år som er gennemsnitsalderen. Godt kan være lige så hårdfør som folk omkring den alder påstår at de er i forhold til ungdommen. Så kan man sagtens besidde den vilje og stædighed der kræves for at gennemføre dette legendariske løb. Det samme gør sig gældende for kvalifikationen. Man behøver ikke 10.000km træning eller mere for at kunne gøre sådant noget.

Her kommer jeg i mål.

